

משטרה

אסי' 2 הולך

כשהוקמה משטרת ישראל, נמסר תפקיד של מס' 1 ליוחאל סהר, איש אמונם של יועצי בי. בי. לצדו, ככוח מנהלתי, הועמד סגן: יוסף נחמיאס, צעיר בן משפחה ספי רדית ידועה, שחום וחיכוך.

נחמיאס שגשג בתפקידו. אולם ענן כבד ריחף על משרדו בבית הגדול ליד פסי הרכבת בתל-אביב, בו שוכן המטה הארצי של המשטרה. לא היה לו כל סיכוי להיות אי-פעם מס' 1. לא מחוסר יכולת אישית אלא בגלל עמדתו המוצקה של המפקח ה' כללי (שאינו כפוף, למעשה, לשר המשטרה). לצעיר דינמי קשה להיות סגן לעולם ועד. השבוע אושר סופית: יוסף נחמיאס יתפטר מתפקידו, יעבור, כנראה, למשרד החוק, שם יוכל להיות מס' 1 באחת הציריות או הקונסוליות הישראליות.

נראה שתפקידו של נחמיאס לא יתמלא לפי שעה. כתפקידו של סגן הרמטכ"ל בצבא, ישאר ריק, יחולק בין כמה קצינים גבוהים.

משפט

סיגני שאלה יקרים

הלחם, המצרף החיוני לאדם, ביחוד לאדם חושב ישראל, מובא לארץ, כגרגירי חיטה, מארצות חוץ, מעסיק ביותר את פועלי הנמל, בכיוחה, את משרד האוצר.

הסכומים העצומים אותם משלמת המדינה לקניית גרעיני החיטה, הניעה את פקיד הארץ צר להאזין, לפני חמש שנים, להצעותיו של מומחה, יליד רוסיה וכן לדור שלם של מגדלי חיטה, שהסכים לתרום את ידיעותיו הרבות, לקבל עליו תפקיד יועץ לענייני טחינה במשרד המסחר והתעשייה.

המומחה, נחום פסחוביץ, בעל תואר של מהנדס טכנולוג, לא אכזב את התקוות שתלו בו, יעץ להקים מכוונת שאיבה ענקיות על יד סורק המטען במהירות מבטן האניה, הועבר לממגורות * חדישות, נשמר בהן בצורה מצויינת.

החסכון שהושג היה מפליא: הפריקה המהירה הקטינה את ההוצאות ב-50%, מראש דואגי המלאי חלף כאב הראש שהטי ריד אותם משך תקופה ארוכה.

לפני שבועיים, כאשר דודף פסחוביץ בדו השבועון האנגלי ביזנס דייג'סט, הוציא לאור בחיפה, מצא על אחד מעמודיו רשימה שהי כילה שלושה עשר סעיפים שבאו בצורת שאלות, נגעו בפרשת חברת דגון בע"מ שהקימה את המגירות.

שהתשובות תעוררה לטהר את העסק ה' מלכולך" עליו מדברת כל העיר. תשובתו של פסחוביץ לא איחרה לבוא: בעזרת עורך דין שמואל תמיר הגיש תביעה לפיצויים בסך עשרת אלפים ל"י ממערכת העיתון, מחברת דגון, שלדעתו בימה את המאמר. אם יקרא בית המשפט למנהלי החברה לה' ע"ה, יעלו על הדוכן, בין היתר: פרץ ברנשטיין שר המסחר והתעשייה.

רק כמו האשכנזים

תשעה חדשים לאחר שנשא נסים ישראל את חנה לאשה בעיר המדברית עדין, ילדה לו אשתו את הבת הראשונה. כעבור שנה נוס' פה לעריסה תינוקת שניה. אך כאשר עלו ל' ארץ אמרה לו חנה: "מספיק! כאן לא עדין, לא רוצה יותר ילדים".

לנסים ויתה זו מכה קשה. חבריו בגילו הפכו מומן לאבות של שבעה-שמונה בנים ובנות. לו לא היה אף בן אחד. אך המכה היתה עוד גדולה יותר מאשר שאלת גדול המשפחה. הוא היה תימני אדוק, לא האמין בשיטות מניעת ההריון. לכן למעשה, התפר' שה החלטת אשתו בסיום יחסי המין ביניהם. היה זה ערבון צורב לגבי נסים, שניסה בכל כח השפעתו להניא את אשת מדעתה. אך חנה היתה עיקשת, עמדה על שלה: "או שתעשה כמו האשכנזים או כלום", אמרה. לעזרתה באה אמה שהיתה תמיד כעצם בב' רוגנו של נסים. עוד בעדין, זכר היטב, מררה אח חייו וחי אורחיו.

לא דימוקריטיה, אם אי אפשר. נסים החליט לבטוף לעשות את מה שכל בן עדין בעל כבוד עצמי היה עושה במקומו ובארצו: לשאת אשה שניה. הוא פגש בנערה, ביקש את ידה. היא הסכימה, אך חזרה בה כאשר נודע לה שהוא נשוי. כאשר חזר הביתה, מצא כי אשתו לקחה עמה את שתי הילדות, עזבה את הבית. החזרת המשפחה לבית עלתה לה נסים במאמצים גדולים, לאחר ריב גדול עם אמה ואחיה של אשתו שסענו כי אינו "שוה פרוטה".

סבלנותו פקעה. הוא הכיר את לאה בת ה'17 במחנה העולים בבאר-יעקב, ביקשה ל' הנשא לו מיד. לאה הסכימה, לא נרעשה כא' שר נודע לה לאחר ההופה כי נסים נשוי. את הנשואין ערך רב מקומי, שהסתמך על תעודת הויהויו של נסים בה צויין מצבו ה' משפחתי כרוק.

ירח הדבש היה קצר ביותר, הסתיים ב' בית המשפט המחוזי, ממנו נשלח נסים ל' חדשים מסור, בעון ביגמיה. בדרך ל'לא סינן, במבטאו המיוחד: "זה

אם אחת לא תסכים לשלוח את בתה לבית-הספר בלי ליחוי משטרתית.

הווי

מי שילים לה' ?

בחדר המדרגות של הבית הרחובותי בן שתי הקומות נשמע רעש גדול. הויכוח, שהפך כמעט לתגרת ידים בין בעל הבית ודייריו, הסתיים, כדוגמת עשרות הויכוחים שקדמו לו, בנעילת הדלת בעצמה רבה על ידי הדייר. פניו של דוד גורביץ, בעל הבית הזועף, אדמו כסלק, הוא רחח מכעס, הפליט צרור

הורי הילדה הנרצחת אודט ואברהם לויין
לאחר 48 שעות, גופה קרה

קללות רוסיות לעבר הדלת האטומה, חזר שוב על טענותיו. דיירו, חיים נגר, המשלם לו כמה לירות בחודש שכר דירה, החליט להקים לול של תרנגולי הודו על גג הבית, סרב בכל חוקף להשליש את הסכום של 200 ל"י, אותו דרש גורביץ, כדמי מפתח בעד השטח. גורביץ, שהיה קמצן מטבעו, לא אבה לסור לעורך דין, להביא את הפרשה לבית המשפט. הוא החליט להתנקם בנגר בדרך מקורית. באחד הלילות של השבוע שעבר התנגב חרש אל גג ביתו, הוציא מלול דיירו תרנגול הודו, מסרו לאשתו, על מנת שתכין למחרת היום סעודת מלכים. נגר, שנוכח עם בוקר בחסרון אחד מעורפותיו היקרים, חשד מיד בגורביץ, הוציק את אנשי המשטרה, שדפקו בדלת בעל הבית בדיוק כאשר עקרת הבית מרטה את נוצות התרנגול.

גורביץ ואשתו, שנוכחו רק אז כי הם עלולים להאסר בעון גניבה, החליטו להעלים את התרנגול השמן מעיני המחפשים. אבל כיצד יסתירו עשרה קילו בשר מבלי שיתגלה? לאשה היה רעיון גאוני: היא מהרה לנעול את דלת המטבח בפני אנשי החוק, נטלה את המכשיר טווח-הבשר, החלה להעביר דרכו במאמץ עליון את כל העוף. כאשר סיימה, זרקה את הבשר הטחון לתוך כיוור מטבח, פתחה את הדלת. אך גם רעיון מחוכם זה לא הצליח. נגר גילה את הנוצות המרוטות, הוכיח כי הן היו שייכות לאחד מתרנגוליו. לאחר סיום משפטו ניגש אל דוכן הגזבר, שלם את הקנס שהוטל עליו, הסכום: 200 ל"י.

הארץ

את "האמלט" מאת אותו הבמאי ראינו לפני "הגרי החמישי", אך אין ספק ש"הגרי החמישי" עולה לאין ערוך על "האמלט", בו לא הצליח הבמאי להביע את רוחו של שקספיר, כשם שהצליח לעשות זאת ב"האמלט". (חירות)

אדיעזר בוכני, חיפה

חזור, בבקשה. בינתיים נתחיל היום להתבדר, לפני אותו שופט, משפטו של... (על החשמד) ב. גולן, תל-אביב. והיה שמה.

תובע-פיצויים נחום פסחוביץ

לאחר 13 שאגות, תביעה משפטית

לא דימוקרטיה אם אי אפשר להתחמק גם מי שרוצים."

פשעים

הרוצח און המפדה

אמא, אני הולכת לקנות מסיק, יש לי חצי גרוש", אמרה רחל לויין בת החמש לאמה. היה זה בשעה 6, באחד מערבי ה' שבוע. הילדה, שעזבה את ביתה בשכונת המטה האורחי, רמת גן, אצה אל החנות